

πάλιν, δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, ὅτι ἤθελε καταδικασθῆναι εἰς θάνατον. Πλὴν τούτου, ἡ Ἰσαβέλλα ἠσθάνετο μετὰ βεβαιότητος, ὅτι ἀφοῦ ἅπας καταδικάζετο ὁ Ἐμμανουήλ, οὐδὲ αὕτη θὰ ἦτο ἀσφαλής. Ἐν ὅσῳ ὁ Ἐμμανουήλ ἦτο εἰς θέσιν νὰ παράσχω χρηματικὴν βοήθειαν εἰς τὸν πάτερ Φερδινάνδον, δὲν ὑπῆρχε φόβος, ἐὰν ὅμως ἐθνατωάνετο οὗτος, οὐχὶ μόνον ἤθελεν εὐρεῖ τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, ἀλλὰ καὶ ὑλόκληρος ἡ περιουσία τοῦ ἀδελφοῦ τῆς θὰ περιήρχετο εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κληροῦ.

Δύο ἡμέραι εἶχον παρέλθει μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς τῶν αἰχμαλώτων, — ἡμέραι διὰ τὴν Ἰσαβέλλαν θλιβεραὶ καὶ σχεδὸν ἀνυπόφοροι. Τὸ πᾶν, ὅπου καὶ ἂν ἐστρέφετο, ἐφαίνετο σκοτεινόν. Δὲν εἶχεν οὐδένα, εἰς

τὸν ὁποῖον τοῖς ἀλάχιστον νὰ ἐκφράσῃ τοὺς φόβους τῆς, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποῖου νὰ ζητήσῃ συμβουλὴν.

Ἦτον ἑσπέρα, καὶ ἐκάθητο μόνη εἰς τὸν κῆπον ἐπὶ τοῦ συνήθους αὐτῆς καθίσματος, διότι ἡ Θηρεσία εἶχε λάβει ἄδειαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν μητρόπολιν. Τὸ πᾶν ἔσω ἦτο σιωπηλὸν καὶ σκοτεινόν, ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ὁ ἔξωθεν θόρυβος τῶν πολιτῶν τῶν πορευομένων εἰς μέρη διασκεδάσεως ἔπαυσεν, ἡ νὺξ ἐπῆλθεν ἐπὶ τῆς πόλεως, ἡ δὲ Ἰσαβέλλα εἶχε χάσει πᾶσαν αἰσθησιν τῶν περὶ αὐτῆς συμβαινόντων, — τόσον βαθέως ἐσκέπτετο, ὅταν αἶφνης κρότος τις ἔξωθεν τῶν κιγκλιδίων τοῦ κήπου διήγγειρε τὴν προσοχὴν τῆς.

(ἀκολουθεῖ.)

Νιόβειος οἰκογένεια.

ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ ΤΗΣ ΝΙΟΒΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΑΥΤΗΣ.

ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ

κ. Κ. ΝΕΣΤΟΡΙΔΟΥ.

Τὸ παρὸν σύμπλεγμα εἰκονίζει τὴν δυστυχὴ Νιόβην μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς φονευθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἡ Νιόβη ἦτο θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πέλοπος, μεθ' οὗ ἔφυγεν ἐκ τῆς Φρυγίας καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἐν Ἑλλάδι ἔλαβε σύζυγον τὸν βασιλεῖα τῶν Θηβῶν Ἀμφίωνα, ἐξ οὗ κατὰ τινες μὲν ἐγέννησεν ἑξ υἱοὺς καὶ ἑξ θυγατέρας, κατ' ἄλλους δὲ πλείονας. Οἱ δύο σύζυγοι ἔζων ζωὴν εὐδαίμονα καὶ μακαρίαν ἐν μέσῳ τῶν θελγῆτρων τῶν παιδῶν αὐτῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εὐδαιμονία δὲν εἶναι μόνιμος καὶ διαρκής, καὶ ἐπειδὴ τῶν δυστυχῶν ἡμῶν εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ὡς τὸ πολὺ παραίτιοι, καὶ ἡ εὐτυχία τῆς Νιόβης καὶ τοῦ Ἀμφίωνος ἔμελλε νὰ παρέλθῃ. Ἡ Νιόβη ὑπερηφανεύθη ἐπὶ τῇ πολυτεχνίᾳ τῆς, καὶ ἐχλεύασε διὰ τοῦ τρόπου τῆς τὴν

θεὰν Λητῶν, ἥτις δύο μόνον τέκνα εἶχε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀρτέμιν, οἱ ὁποῖοι ὀργισθέντες ἐφόνευσαν τὰ τέκνα διὰ τῶν βελῶν των, τ. ἔ. ἐπεμψαν λοιμικὴν ἀσθένειαν καὶ ἀφῆρπασαν ἀθημερὸν καὶ τὰ ἄρρενα καὶ τὰ θήλεα τέκνα τῆς Νιόβης. Ἡ Νιόβη ἀπαρηγόρητος γενομένη καὶ μὴ δυναμένη νὰ μένῃ ἐν τῷ τόπῳ τῆς τῆς τῆς συμφορᾶς, ἔφυγεν εἰς τὴν πατρίδα τῆς τὴν Φρυγίαν. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν ἐδύνατο νὰ παρηγορηθῇ. Ὁ Ζεὺς ἐσπλαγχνισθεὶς αὐτὴν ἐπὶ τέλους τὴν μετεμόρφωσεν εἰς λίθον, ἀλλὰ καὶ λίθος οὐσα δὲν ἔπαυσε χύνουσα δάκρυα! Τὰ πάθη τῆς Νιόβης κατέστησαν ἐν τῇ ἀρχαιότητι παροιμιώδη.

Τὸ παρὸν σύμπλεγμα εἶναι εἰλημμένον ἐκ τοῦ ἐν Φλωρεντίᾳ ὑπάρχοντος ἀπὸ τοῦ 1775 συμπλέγματος, ὅπου εὐρέθη τῷ 1583 ἐν Ῥώμῃ, καὶ τοι δὲ ἀνάγεται εἰς Ῥωμαϊκὴν ἐποχὴν, εἶνα, οὐχ ἥττον ἐξαίσιον τὴν τέχνην.

«Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον σωφρονίζεις, Κύριε, καὶ διὰ τοῦ νόμου σου διδάσκεις αὐτόν.»

(Ψαλμ. 78: 12.)